

imod forekommer det mig, at Flertallet er fuldt beføjet til at sige, at de Beboere af Øerne, som vælge til Kolonialraadet, maa være kaldede til at stemme om, hvorvidt de ville have Traktaten ratificeret eller ikke. Nu ser jeg nok, at de ærede Modstandere holde sig stærkt op derover og finde, at det er næsten komisk, at man vil tale om en Afstemning af 366 bemidlede Folk derovre paa Øerne, en Afstemning maatte jo være noget, som Folket deltog i, et Plebiscit. Jeg mener dog, at denne Afstemning er fuldt berettiget og fuldt overensstemmende med den Aand, hvori Kolonialloven er given. Og hvad nu angaar et Plebiscit, som Mindretallet paa 10 Medlemmer ønsker, og som ogsaa den højtærede Minister siges at være stemt for, vil jeg sige, at det Plebiscit, som fandt Sted i 1867, var, efter alt, hvad man ved — og vi ældre kunne dog nok erindre saa langt tilbage, at vi vide, hvad der da foregik paa Øerne — en Farce, som man ikke opfører mere end een Gang. Den var i den Grad uværdig, efter alt, hvad man erfarer, at man vel skal vogte sig for at gentage den. Derimod kan det nok være, at den besindigere Del af Befolkningen er upaavirket af hele den Agitation, som ogsaa er drevet derovre for og imod Afstaaelsen, de kunne derfor komme frem med deres Hjertens Mening i dette for dem store Velfærdsanliggende. Men for at dette kan blive Tilfældet, maa Flertallet fordrø, at Afstemningen bliver hemmelig, og at den ledes ikke af Embedsmændene, der nu findes paa Øerne, og som maa antages at være paavirkede af hele den Agitation, der har fundet Sted, men upartisk af en særlig dertil udsendt Myndighed, som Regeringen og Hans Majestæt Kongen dertil udnævner. — Flertallet indstiller altsaa til Vedtagelse af Tinget, at, forinden vi godkende Traktaten, skal en saadan Meningstilkendegivelse blandt Kolonialraadsvalgerne finde Sted, og det er givet, at Landstinget, naar det vedtager dette Forslag, ogsaa er villigt til at bøje sig for Resultatet af en saadan Meningstilkendegivelse, hvis den paa en utvetydig Maade lægger for Dagen, at det er Befolkningens Ønske at blive afstaaet til Amerika. Tilkendegives det paa en utvivlsom Maade, vil Landstinget sikkert bøje sig derfor.

Maa jeg slutte med at sige dette, at jeg har i en Række af Aar deltaget i Forhandlingerne baade i det andet Ting og dette, men jeg har ikke været med til Behandlingen af nogen Sag, som fore-

kommer mig at veje tungere i Vægtskaalen end denne. Jeg føler det som en Pligt for os alle sammen vel at overveje, at man mulig en Gang vil sige om os, at vi have solgt vor Førstefødselsret for en Ret Linser. Vi skulle erindre, at naar vi nu sige ja til Traktaten, er det sidste Gang, vi faa noget at gøre med de vestindiske Øer. Jeg nærer den Tro, at hvis det bliver Udgangen, da vil ikke blot Nutidens Kritik komme til at gaa os stærkt paa Klingen, men at ogsaa vore Efterkommere ville komme til dybt at beklage, at vi ikke have bevaret de Fremtidsmuligheder for den danske Foretagelsesaaand, som er oppe i Øjeblikket. — Dermed skal jeg anbefale Vedtagelsen af Flertallets Indstilling.

Reedtz-Thott: I den Udvalgs-Betænkning, som ligger til Grund for den Diskussion, vi i Dag skulle føre i dette Ting, er der to forskellige Synspunkter, der gøre sig gældende. Det ene, som repræsenteres af det ene Mindretal, gaar ud paa, at man uden Indvending skal acceptere denne Traktat, som foreligger her paa Tingets Bord, og det andet, som repræsenteres af Flertallet og det Mindretal, hvortil jeg hører, og paa hvis Vegne jeg her tager Ordet, gaar ud paa, at Afstaaelsen skal gøres afhængig af en Afstemning paa Øerne. — Det er kun med Sorg, jeg gaar med til paa denne Maade mulig at opgive et Land, hvorover vort Flag i et Par Aarhundreder har vajet, og det er kun de mange sammenstødende Omstændigheder, som vi have gjort Rede for i Betænkningen, og som nærmere ere fremførte i Udvalget, der gøre, at vi overhovedet kunne gaa med til et saadant Skridt. Men da der jo overhovedet ikke foreligger her i dette Øjeblik Spørgsmaal om at forkaste Traktaten, idet der ikke er stillet Forslag i dette Ting derom, skal jeg indskrænke mig til kun at fremføre de Betragtninger, som ere komne frem om den forskellige Afstemningsmaade, ved hvilken man ønsker at erfare Stemningen paa Øerne. Jeg skal da i Overensstemmelse med, hvad vi allerede have anført i Betænkningen, udtale, at vi ikke paa nogen Maade kunne anse det for at kunne blive et Udtryk for Stemningen paa de vestindiske Øer, at man faar Svar fra 1 af 99 Mennesker paa Øerne om, hvorledes de mene, at man bør stille sig i en saa enkel Sag, som det dog er, om man vil forblive dansk eller ønsker at gaa over til en fremmed Stat. Det Spørgsmaal er saa enkelt, at der efter vor Overbevisning maa være flere end 366 Mennesker paa